

Kroglo si je pognal skozi glavo iz samomorilnega namena v Laškem 66letni cestni pometač Pusovnik. Bil je takoj mrtev.

Radi prevžitka. V Veliko Lošino pri Kamniku se je priženil pred leti k hiši Matevža Podbevška Franc Presker iz Podsrede, star sedaj 32 let. Živela sta z ženo v slogi in lepo vzgajala svoje štiri otročiče. Stari 70letni oče Podbevšek je izročil mladima posest in si je zgovoril razne priboljške in 2000 Din gotovine letno. V dobi sedanje krize zet ni mogel v vsem zadostiti zahtevam ter terjativam prevžitkarja. Radi prevžitka je došlo pogosto do sporov med starim ter mladima. Stari je tožil in mlademu so zarubili radi zaostanka prevžitka nji vo in posnemalnik. Dne 17. januarja sta se sprla tast in zet. Starec je razburjal hčer v otroški postelji in radi tega je zagrabil mož sekirico in ubil z njo tasta. Po dejanju se je sam javil orožnikom.

Radi malenkostnega spora v vodo. — 27letni Ivan Vovk iz Žirovnice na Gorenjskem se je sprl doma radi malenkostnih očitkov. Ves razburjen je zdril proti jezu, skočil v vodo ter utonil.

Izkupila sta jo! Stavec Karl Kocmur je bil pred leti uslužben v Cirilovi tiskarni v Mariboru, nazadnje pa v Ljubljani. Ko se je lani dne 26. novembra vračal domov k svoji družini z nočnega dela, ga je zvalila družba v klet na praznovanje fantovščine. Iz kleti so se podali vsi na Borštnikov trg v Ljubljani, kjer je došlo do spopada z napadalci. Obtožnica pravi, da so izzvali prepir in pretep trije hlapci pri Živcu na Rimski cesti. Anton Gorišek iz Kostanjevice je v omenjeni noči udaril z ročico stavca Karla Kocmurja ter mu prebil lobanjo. Udarjeni je umrl v bolnici na posledicah poškodbe. Ferd. Ahac iz Trbovelj je po predhodnem dogovoru z Gorišekom prinesel ubijalcu dve ročici. Tretji Lojze Gošte iz Kisovca pri Zagorju je izzval na cesti na prigovarjanje obeh tovarišev prepir in pretep. Ljubljansko sodišče je obsodilo dne 17. jan.

VSAKEGA LAHKO POVSOD NAJDE NE-SREČA,

zato je potrebno, da se v delavnicah, v šolah, doma, v avtomobilu ter povsod, kjer so poškodbe mogoče, drži pripravljen »Fitonin«, izkušeno zdravilo za rane. Steklenica 20 Din v apotekah. Po pošti s povzetjem 2 steklenici 50 Din. Poučno knjižico št. 18 pošlje brezplačno: Fiton, dr. z o. j., Zagreb I—78.

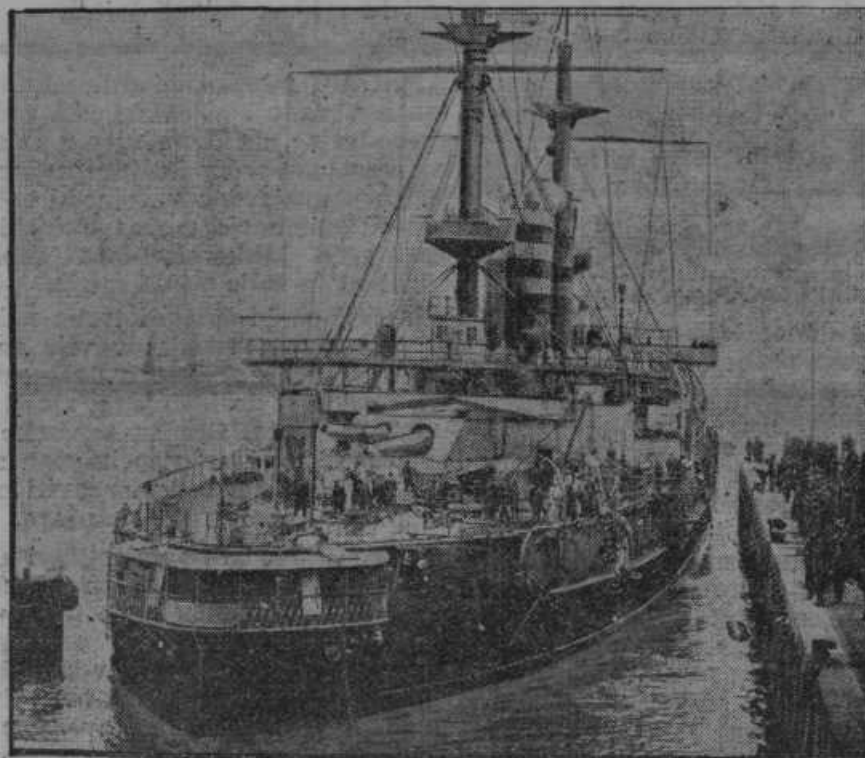
Antona Goriška na 4 leta robije, Ferd. Ahaca na 1 leto in 6 mesecev strogega zapora. Lojze Gošte je bil oproščen. Ubiti Kocmur je bil oče treh otrok, miren ter vesten delavec in je postal smrtna žrtev posurovelih izzivačev, od katerih nobenega poprej niti videl ni!

Crepp de chin svila Din 29.—, ostanki Din 26.—. Od povodnji poškodovana flanela Din 650. Stermecki — Celje. 63

Predivo in konopljo Vam izdelam v vrvarsko blago. Sinkovec Anton, Celje, Dečkov trg. Mnogi so porabili priliko. Porabite jo tudi vi z nakupom krasnih povesti: »A njega ni...«, »Kraljica Esteras«, »Pravica in usmiljenje« in »S strelo in plinom«. Dobite jih v Cirilovih knjigarnah po zelo znižani ceni. Kdor kupi vse štiri povesti naenkrat, jih dobi za samo 32 Din.

Občine, pojdite ljudem na roko!

Pred kratkim smo objavili navodilo glede davkov. Ker je med temi navodili bilo tudi eno, kako se zniža zemljiški davek, in da se potrebne tiskovine dobijo na občini, nam je o tem pisal neki naš naročnik sledeče:

Japonski admiral Togo je poveljeval v pomorski bitki v Tšušimi v rusko-japonski vojni leta 1905, kjer so porazili Japonci Ruse, z vojne ladje »Mikasa«, ki je proglašena za japonsko narodno svetinjo.

Nova čebela in potujoči metulj.

Tudi pri nas po Jugoslaviji in posebno še po Nemčiji je zelo razširjena rdeča detelja, ki vsebuje veliko sladkobe ali nektarja za čebele. Nemška čebela ne more posrkati sladkorja iz rdeče detelje, ker je njen sesalni rilček dolg komaj 5 mm in torej prekratek. Na Kavkazu v Aziji živijo čebele, kojih rilčki imajo 8 mm dolžine. Vendar pa tem kavkaskim čebelam ne prija evropsko podnebje. — Radi tega je sparisal nemški čebelar Reinartz iz Hildesheima kavkasko matičo z našimi trotili. Poskus je uspel. Ustvarjena je bila nova čebela, ki se

Januš Golec:

3. nadaljevanje.

KRUCI

Ljudska povest po zgodovinskih virih.

Par let je korakal Karl Ropoša ponosno na čelu svoje čete pri paradah pred cerkvijo in pred zbrano srenjo ob raznih slovesnih prilikah ter vezbah. Turkom in Krucem ob Muri na štajerski strani najbližji Veržej je užival precej časa mir pred vpadi. Radi tega so bili tudi strelci bolj za okras, a vendar so bodrili zavest, da bi se postavili za slučaj kake nevarnosti v bran z zadnjim utripljajem srca za življenje in imetje celega Murskega polja.

Pod peruti angela miru si je Murapolje kmalu opomoglo. Kmetje so se okrepili glede stanja živine, poljskih pridelkov in suhega denarja.

Mure si v taistih časih ne smemo predstavljati kot nekak ocean, preko katerega bi se ne bil upal nikdo iz štajerske strani na madžarsko in obratno. Ne, ne! Obstojali so živahni stiki ob priliki cerkvenih slovesnosti in ob sejmskih dnevih. Prekmurci, šibani od turške in kručevske prebridke usode, so

rabili vsak čas marsikaj, kar so dobili za gotov denar in izmenjavo le pri tedaj precej založenih Murapoljcih in posebno še v Ljutomeru. Trgovanje med obema bregoma Mure je bilo kljub kručevski opasnosti v polnem teku. So bili tudi po Prekmurju tlačani in slobodnjaki, ki so nekaj pomenili na žepu in imetju.

Obče znan je bil tedaj po Murskem polju koč živinski prekupec Jurij Godrnja iz Bakovec v današnjem Prekmurju. Pojavljal se je po vseh štajerskih obmejnih sejmih v spremstvu ogrskih mešetarjev ter je kupoval konje in govejo živino. Plačeval je v gotovini in bil dobrodošel na vsakem sejmu, ker se ni vlekel pri repu za par grošev kakor razni drugi »gretarji«, živinski barantači za oddajo v rejo ali prirejo.

Če ni bilo sejmov se je oglašal Godrnja po boljših hišah, kjer je kupoval le prvovrstno blago za ogrska sejmišča. Radi so ga videli po sklepu kupčij vsi brez izjeme in ne oziraje se na starost in spol. Znal je povedati marsikatero o Kručih, kako godejo ogrskim plemenitim pijavkam že nekaj let krvavi čardaš, katerega oznanja vnaprej rdeči petelin. Na-

»Čital sem članek v »Slovenskem gospodarju« o znižanju zemljiškega davka. Šel sem na občino ter sem zahteval uradni obrazec, pa mi je g. župan povedal, da jih nima, da pa se na davčni upravi take tiskovine dobijo. Na davčni upravi pa niso hoteli o tem nič slišati, čeprav sem povedal, kar je poudarjal g. župan, da se dobijo tiskovine na davčni upravi. Potem sem šel naravnost na okrajno glavarstvo vprašat g. kmetijskega referenta. Tam so mi rekli, naj vprašam uredništvo, ali je bil ta članek v »Uradnem listu«. (Opomba uredništva: Poslala nam je ta članek sama davčna uprava!) Na poti proti domu sem se zglasil pri županu sosedne občine, kateremu sem vso to zadevo pokazal. Nato mi je prečital ves akt in mi je dal tudi dve tiskovini za mene in mojega očeta. S tiskovinami sem zopet

stopil v naš občinski urad, ki je na mojo zahtevo izpolnil tiskovine in potrdil z občinskim pečatom in z županovim podpisom. Prosim slavno uredništvo podrobnejše pojasnitve v tej stvari.«

Ko smo to prebrali, smo se začudili, kako je to mogoče, da se ljudem v današnjih časih, ko je vendar tako težko, ne gre od strani domače občine na roko! Ali niso vsi občani, ali ne plačujejo vsi občinskih doklad,

V interesu vsake občine vendar je, da pouči ljudi, kako si naj olajšajo bremena izdatkov danes, posebno še, ako prejmejo v ta namen poseben akt.

Občine, pojdite vendar ljudem na roko in dajte jim pojasnila, ki ste jih v smislu zakona dolžne dajati!

Pritrditi moram opominu kmečkega fanta v zadnji številki »Slovenskega gospodarja«, da današnjemu mlademu rodu manjka srčne kulture, srčne vzgoje. Le prava srčna vzgoja, ki se danes preveč zanemarja, more iztrebiti iz mladega srca lahkomišelnost, sebičnost, surovost in željo po uživanju.

Dodati pa bi še tudi treba nekaj, in to je socialna vzgoja: vzgoja za izvrševanje naših socialnih dolžnosti, naših dolžnosti do bližnjega, zlasti še do trpečega brata. Gre za to, kako se bi moglo izpod ruševin socialnega mišljenja razpihati ter zopet spraviti na dan dejanska ljubezen do bližnjega.

Mogoče je to edino na podlagi krščanstva. Ne marksizem (komunizem) ne pretirani nacionalizem ne fašizem morejo prinesiti človeštvu ozdravljenje. Rešitev je v veri, in sicer v živi, dejavni veri Kristusa, Zveličarja sveta. Zato pa je edino krščanska vzgoja v resnici tudi socialna vzgoja.

Hvaležni moramo biti vsi, ki nam je blagor mladine in ljudstva pri srečanju »Slovenskem gospodarju«, da tako vneto in vztrajno oznanja našemu slo-

venskemu svetu načela prave srčne in socialne vzgoje. Kakor je on naš prijatelj, tako bodimo mi njegovi. Po njegovem nasvetu naj se ravna naša mladina: išče naj po krščanskih listih, knjigah in društvih pravilno in resnično srčno in socialno vzgojo!

*

Gornja Sv. Kungota. Na Svečnico vsi k veličastni igri v Gornjo Sv. Kungoto, kjer bodo ob treh popoldne v Kat. prosvetnem domu igrali misterij »Sultanova hčerka in dobri pastir« v treh dejanjih in burko v dveh dejanjih »Kaznovana nečimurnost«. Kaj takega je prvič na našem odru, zato prisrčno vabljeni od vseh strani. Nudil se vam bo krasen duhovni užitek, kot še ga dosedaj pri naših igrah po deželi niste bili deležni, istočasno pa bo srce plavalo v ugodni zavesti, da podpirate zelo važno kulturno ustanovo. Podpirajte naša prosvetna društva, ki zasledujejo v programu vzbuditi v narodu ponos jugoslovanske misli in dvigati narod, ne s plesom, ampak s poštenimi igrami k vedno večji samozavesti in izobrazbi.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Katoliško prosvetno društvo je zopet začelo z delom: otvorilo je knjižnico, ki je na novo urejena; na odru pa nam je dvakrat vprizorilo pretresljivo »Vrnitev«. Gotovo nikomur ni žal, kdor jo je prišel gledat. Zdad pa zlasti fantje, ne zanemarite zimске dobe, ampak jo dobro izrabite za svojo izobrazbo!

Negova. »Črni križ pri Hrastovcu« vidimo v nedeljo dne 28. t. m. na odru v naši grajski dvorani. Igrajo Antonjevčani, za katere vemo, da nudijo vedno kaj prvovrstnega. Ne pozabite priti!

Sv. Anton v Slov. goricah. Na Svečnico dne 2. februarja nas posetijo igralci Prosvetnega društva iz Negove. Vprizorijo v cerkveni dvorani igro »Guzaja«, katero je po Januš Golečevu povesti dramatiziral Davorin Petančič. Pričetek ob treh popoldne. Prijatelji poštenega razvedrila, pridite, da bodo odnesli vtisi negovski igralci od nas najlepši utis.

Sv. Miklavž pri Ormožu. Naš oder je spd. oživel. V nedeljo dne 28. januarja, popoldne po večernicah, vprizori godba »Slavček« s sodelovanjem tukajšnjega dramatičnega odseka bralnega društva pretresljivo zgodovinsko ig-

DRUŠTVENE VESTI

Več socialne vzgoje!

Iz okolice Pragerskega.

Veliko se danes toži o duševnih ter moralnih razmerah, ki v njih živimo. Velikokrat se čujejo očitki, da smo sami krivi, ako se teptajo v prah svetinje človeškega bitja in sožitja, ako je izgnila ljubezen iz vrst ljud ter mesto nje zavlada sebičnost, želja po uživanju, trdosrčnost, mržnja in sovraštvo. Drugi pa delajo za te razmere krivo svetovno vojno, ki da je izpridila ljudi, zlasti še mladi rod, o katerem se v javnosti vedno češče oglašajo pritožbe.

Po našem mnenju ni s tem dosti pomagano, če stikamo za krivcem. Pri takem iskanju se kaj rado dogaja, da skuša prevaliti krivdo drug na drugega, ker nikdo ni rad kriv. Ni pa tudi glavno vprašanje krivde. Glavno je vprašanje, kako popraviti razmere, radi katerih toliko tožimo.

vdušena pripovedovanja o uspešnih bojih zoper gospodo so gladila ušesa štajercev. Vsi so pritrjevali, da imajo Kruci prav. Prebili so se s silo do svobode in so že takorekoč — zenačeni z graščaki, saj je vendar grof njih kralj! Kdo ne bi bil Kruc, ki po dnevu spi ter smrdi brez vsakega dela in napora; v noči je, pije, pleše ter ljubi do popolne razuzdanosti in si pljune v roke za boj, rop in požig, ako ga vzdrami tu in tam iz lahkoživja poveljnikov ali kraljev klic. Kruc je sicer tolovaj, pa kaj, mar ni li pred njim ropal gospod sam in sedaj opravljata ravbarski posel oba v tovarišiji.

Še zapel je s svojim spremstvom katero kručevsko v madžarskih zategljajih in tako podžgal poslušalce, da bi jo bili vsi najraje udrli za njim preko Mure in pomnožili tabore Kručev.

Godrnji so stregli na kupčijskih potih po Murškem polju z izbrano jedjo in pijačo. Nočeval je po najboljših hišah v pernicah in je moral zasmrčati pri mizi, sicer bi ga bilo vse poslušalo z napeto pozornostjo do ranega jutra.

Stari očanci so trdili o Jurjevih barlantaš, da so lažnive ali vsaj znatno pretirane. Te cincarije glede

trgovčeve verodostojnosti so zavračali mlajši z upravičeno trditvijo, da niso stari modrijaši preko domačega pragu že leta in leta niti pogledali, kaj šele, da bi se upali preko Mure h Kručem!

Celo stotnik Ropoša, ki je bil parkrat v gostih pri Godrnji v Bakovcih, je bil resnega mnenja, da pomeni možakar nekaj med domačini, kar se tiče imanja in ugleda. Če je malodane doma v sami Budimpešti, bo že znal, kaj se godi po Madžarskem in kaka je kručevska muzika.

Samo cigani Brajdiči, potepuhi po Prekmurju in Murškem polju, barantači s kljuseti, piskrovezi in tatovi bolj nego vsak Kruc, so nekaj lagali o Godrnji in njegovi družbi. Itak ni verjel nikdo ciganskim blebetam, da bi bil Juri Godrnja »oberkruc«, ali kolvodja vseh prekmurških tolovajev. Obiski štajerskih sejmov ter imovitejših hiš so mu le krinka za vohunstvo, katerega vrši po nalogu kralja Kručev, ki bo pridivjal prej ali slej s celo druhaljo nad lahkoverne Slovence. Vsi so branili Godrnjo češ: cigan je cigan! Na štajerski strani je nasprotnik Kručev; na ogrski hujsi od Kruca! Črni in grdi Jurja, ker ta dviga cene

podu na pašo pri 9° toplote v senci, ni tako prepirljiva kot naša čebela in ima 8 mm dolg rilček, s katerim je kos slaščini rdeče detelje.

Ena od žuželk, ki so koristne stebli bombaževe rastline, je metulj, ki se imenuje: »Alabama argillaqua« - Njegova ličinka sicer žre listje bombaža, pa vendar pomaga z uničevanjem listja rastlini, da se poprej razvije in razpoči bombaževa kapsula, v kateri je bombaževina. Sedaj pa pride nekaj posebnega ter izrednega: Medtem ko žive ličinke omenjene žuželke v južnih državah ameriških Zedinjenih držav, letajo njih metulji po sever-

ro »Črni križ pri Hraastovcu«. Bralcem »Slov. gospodarja« je ta povest znana, zato je zanimanje za to prirediteljsko povest veliko. Vstopnina je zelo nizka in znaša 2 in 4 Din, tako da je omogočeno prav vsakemu, da se udeleži te gledališke predstave. Vabimo vse od blizu in daleč!

Cenjeni naročniki!

Vsem, ki ste že obnovili naročnino za leto 1934, iskrena hvala!

Vsem, ki je še niste obnovili, sporočamo sledeče:

1. Iz pravilnika o zavarovanju ste že spoznali, da je v letu 1934 zavarovan dotični celoletni naročnik, ki je vsaj tekom meseca januarja 1934 imel plačano vso naročnino »Slovenskega gospodarja« do konca leta 1934. Taka je pogodba in izjeme ne bo!

2. Težki časi in vedno večja draginja za papir, ki ga moramo uvažati, nas sili, da lista ne moremo nikomur pošiljati brezplačno. Ako ga kdo sedaj res na noben način ne more plačati, naj nam sporoči s kartico, kedaj ga bo lahko plačal, da ga počakamo. Kdor pa lista ne misli več imeti, je pa njegova dolžnost, da pove, da ga ne bo več imel. Zato naj na ovitek, kjer je njegov naslov, napiše: Nazaj, ne sprejme več! Toda tega naj nihče ne stori, ako res že ni tako skrajna sila, da bi se res ne dalo nikjer več najti za časopis, ki je vendar vsakemu kulturnemu človeku nujno potreben.

Za bodoče torej velja:

»Slovenski gospodar« bodo prejeli nadalje le oni, ki so naročnino že plačali, ali pa pišejo, da jih za naročnino počakamo. Vsem drugim bomo morali list ustaviti.

Prosimo vas torej še enkrat, da kmalu poravnate zastalo naročnino, ki znaša za celo leto Din 32.—, za pol leta Din 16 in za četrt leta 9 Din.

Uprava »Slovenskega gospodarja« v Mariboru.

nem delu, kjer so škodljivci, ki izsesavajo iz grozdja sok. Neznano je, zakaj odletel ta metulj tisoče km in vedno dalje proti severu v kraje, v katerih hombaž sploh ne prospeva, kakor n. pr. v Kanadi. Uganka te žuželke selivke še ni rešena.

Starorimska brisača.

Samo eden komad starorimske ročne tkanine so odkrili pred kratkim v povsem nepokvarjenem stanju. Gre za belo brisačo iz dobe rimskih cesarjev. Tkanina je dolga 1,20 m, široka 60 cm, je popolnoma slika našim

Naročajte

»Nedeljo«

konjem in je že par let sem naravnost onemogočil s pošteno barantijo ciganske mešetarije in goljufije.

Oče Ropoša so bili na domačiji Godrnje, videli, kaj in koliko poseda v Bakovcih, niso pa znali povedati: ali je Jurij oženjen ali še samec? Cigani so zopet klevetali, da ima po vseh večjih kručevskih taboriščih kar cele turške hareme. Svojo pravo ženo je napodil z bičem od hiše, kakor hitro se je pokrčul in se prepričal, da imajo Turčini prav s trditvijo: več žen bolje streže in neguje moža nego ena!

Torej le cigani so bili proti poštenju Godrnje; vsi drugi so bili odločno drugačnega mnenja. Pri splošni najboljši ljudski sodbi se ne smemo čuditi, da je bil živinski trgovec pri obisku Veržeja vsikdar gost pri Ropoševih. Ko so postali njegovi obiski pri »hauptmanu« pogostejši nego sicer, so buknilo v javnost resne besede: Bogati Madžar bo presadil veržejsko cvetko na ogrska tla. Ako bo uspela snubitev, ne bo Godrnja le slobodnjak — še graščak, toliko bo posedal zemlje in suhega denarja.

Treba pibiti, da se je Jurij rad šalil v gostih s »hauptmanovo« Vido. Rad je pohvalil njeno mičnost ter postrežljivost, nikoli ni bil vsiljiv in očetu niti

Čeprav ste danes zdravi, lahko že jutri zbolite na gripo, angini itd. Mislite v tem slučaju na ASPIRIN tablete in na Bayerjev križ, ki Vam jamči za njihovo pristnost.

V. z. »JUGOFA« k. d., Zagreb, Gajeva 32. Oglas je registr. pod S. br. 437 od 10. I. 1934.

DOPISI

Limbuš pri Mariboru. V visoki starosti, stara skoro 75 let, je dne 12. t. m. zatisnila svoje trudne oči vzorna žena Marija Peršon, previtkarica, stanujoča pri svojem sinu Ivanu Peršon, skrbnem posestniku in vrlemu kršč. možu na Laznici pri Limbušu. Svojo bolezen je z največjo potrpežljivostjo prenašala in je tudi brez vsakega smrtnega boja mirno v Gospodu zaspala. Pokojnica je bila vzor prave krščanske žene in matere. Cerkev je vse življenje ljubila nad vse. Vsak prvi petek se je redno udeležila cerkvene pobožnosti in naj je bilo še tako slabo vreme. A tudi ob drugih prilikah se jo je večkrat videlo pri sv. maši v iskreno molitev zatopljeno. Prelepe majniške pobožnosti in svitnice se je udeleževala vsak dan, če ji je v to le zdravje dopuščalo. Marijo, svojo patrono, je pristrčno ljubila, zato upamo, da ji je ona to njeno ljubezen tudi obilno plačala. Nad 40 let je skrbno gospodinjala ob

strani svojega že pokojnega moža na svojem prostranem posestvu z največjo marljivostjo in pridnostjo. Ko pa so jo jelo moči zapuščati, je izročila posestvo sinu, ki ga je z ostalimi otroci k krščanskemu duhu vzgojila. Dne 14. t. m. smo jo spremili na njeni zadnji poti k večnemu počitku na limbuško pokopališče. Spreveda se je udeležila ogromna množica faranov in drugih, znak, kako so pokojno vsi ljubili in spoštovali. V lepem govoru se je od rajne ob odprtem grobu poslovil vlč. g. župnik Andrej Bračič, povdarjajoč posebno njeno veliko pobožnost, skromnost, ljubezen do cerkve in do Marije. Počivaj, draga mamica, mirno v hladnem grobu in večna luč Ti naj sveti!

Zgornja Sv. Kungota. Kljub hudi krizi v naših krajih je šolska božičnica za revne učence in učenke še razmeroma lepo uspela. Vršila se je dne 12. t. m. v šoli. 128 šolskih otrok je bilo obdarovanih z različnim blagom in božičnim kruhom v skupni vrednosti Din 2409. Iskrena zahvala gre plemenitim darovalcem: bankski upravi v Ljubljani, družbi sv. Cirila in Metoda, g. trgovcu Josipu Senekoviču, gđc. trgovki Anici Leber, vsem blagim

omenil ni, da bi gojil kake resne namene z njegovo edinko.

In Vida sama! Kaj naj rečemo? Kje na svetu je dekle, kateremu ne prija, ako mu dvorjani boljši moški na neprisiljen, naraven način? Jurij je bil zastavne postave, po madžarsko mustačast in že tako šrbavih zob, da se mu je zatikal jezik v vrzel spodnje čeljusti pri hitrejšem pripovedovanju, katerega je dvigal v takih slučajih iz pesti zobnih šrbini z glasnim tleskom, ki je vplival zelo neprijetno na tako nežen čut, kakor ga je posedala Vida.

Sicer je pa Vida v svojem srcu že volila in bi ne bila izvolila drugače, četudi bi bil pokrit Jurij z zlatim perjem in bi mu tekla jezik kakor slavčku pri petju.

Nikakor ni prenašnjeno, če zaupamo čitateljem, da sta že nagibala stara Ropoša k Godrnji, če bi ta res kedaj povprašal, in to čisto iz naravnega razloga: Madžar je bil bogataš daleč segajočega ugleda ter vpliva; zastavonoša Franc le pošten kmečki sin, ki bo nekaj šele po predaji Ropoševine.

vaščanom in vaščankam, tvornici »Zlatorog« in pekovskemu mojstru g. Rudolfu Smonigu v Svečini. Bog plačaj tudi cenjenemu učiteljstvu za trud, ki ga je imelo s to človekoljubno prirediteljo!

St. Ilj v Slov. goricah. Vzoren viničar je bil 74letni Leopold Likavec. Ves je bil zraščan z vinogradom, ki je bil izročan njegovi skrbi. Govoril je s trstjem kakor z otroci; od zore do mraka je posvečal vse svoje odlične veščine rasti in lepoti vinograda. Delo in molitev, v tem je bila neprekinjenost njegovega življenja. 25 let je bil zvest, udan in sposoben uslužbenec šentiljskega župnika g. svetnika Evalda Vračka. V ponedeljek popoldne je bil pogreb blagopokojnega Likavca iz mariborske bolnišnice na pohreško pokopališče. Mrtvaški spreved je vodil šentiljski župnik g. E. Vračko, ki je svojemu zvestemu Likavcu govoril na grobu priručne in tople občutene poslovilne besede. Rajni je bil tudi vsa leta naročnik »Slovenskega gospodarja«. Naj v miru počiva!

Sv. Marjeta ob Pesnici. Na sedmini rajnega Gregorja Polanca so nabrali za Dijaško kuhinjo 152 Din. Bog plačaj!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Dolgo se že nisimo Trojčani oglasili, g. urednik, ne mislite, da spimo ali da smo že vsi pomrli, čeprav nas je lani, kot že 50 let ne, zapustilo 64 sofaranov; krstov smo imeli lani 46, porok 28. — Na novega leta dan smo pokopali Terezijo Sirk iz trga, teden pozneje pa Marijo Golob, družbenico dekliške Marijine družbe. Pogreba se je udeležilo nad 30 belooblečenih deklet. Pred hišo in na pokopališču so naše vrle cerkvene pevke zapele svoji sestri ganljive pesmi. V miru počivajta! — Ustanovili smo fantovski odsek Katoliške akcije, ki šteje nad 20 članov. Odsek se pripravlja za igro »Čevljar«, ki jo bo vprizoril na pustno nedeljo. Na igro že sedaj opozarjamo in domačine ter sosede vabimo, da se bodo do solz nasmejali. — Sedaj ob začetku novega leta skrbimo, da bodo v naše domove dohajali le krščanski časopisi in dobre knjige. Naročimo si tudi Mohorjeve knjige. Kdor še hoče knjige družbe sv. Mohorja iz leta 1933, jih dobi 6 knjig za 20 Din, sezite po nje! Dobite jih v župnišču. Naročimo si »Naš dom«, posebno priporočljiv list za kmečko mladino, ne pozabimo pa tu-

di našega priljubljenega »Slovenskega gospodarja«; nikakor se ne sme pri nas število njegovih naročnikov znižati, ampak znatno povečati. Proč od nas protiverski listi, sezimo le po dobrih listih in knjigah. — Obolel je naš organist g. Ernest Majhenič, ki je šele leta 1932 prišel iz celjske glasbene šole. Takoj po prihodu iz šole je zbral nad 30 pevcev in jih tedensko 2—3krat večal. Naš zbor je vsako nedeljo pri obeh službah božjih krasno in mnogo zapel. Seveda je še zboru tu pa tam kaj manjkalo, a s pogostimi vajami se vsak nedostatek popravi. G. organistu želimo skorajšnjega okrevanja, njegovim pevcem pa vztrajnosti. — Obiskali so nas tudi te dni kurji uzmoviči; pri posestniku Pučku v trgu so pokradli 11 kokoši. Orožništvo stvar preskušuje.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Pa naj še kdo reče, da je Sv. Trojica zakotna vas! Kaj še! Daleč naokoli znani trg je! Saj ima pošto s telegrafom in celo telefonom in še druge važne iznajdbe 20. stoletja. Vendar pa se zdi, da ta pošta s tolikim obratom ne zadostuje več naši fari, ali pa je morda tudi današnja kriza mnogo pripomogla k temu, da so si nekateri ljudje umislili nov način, kako čim hitreje dobiti kake vesti, četudi izmišljene, ter jih kar mogoče hitro razširiti do slednjega kota trojiške fare. Ta nov način, če ga smemo tako imenovati, je one vrste pošta, katere glayni organ je oni del človeškega telesa, ki je vedno moker, dasiravno je pod skrbno streho in ima svoj sedež za močno ograjo zob. Seveda pa ta važni organ veliko preveč sili preko ograje in se najraje giblje v času, ko ni potrebe, v času pa, ko je potreba, da bi ga spravili v delo, pa navadno trdovratno miruje in uživa zasluženi počitek, ki si ga je s pretirano vneto opravljanja krvavo zaslužil. Vest, ki jih ta pošta raznaša po fari, so tako malo resnične, kakor malo je verjetno, da bo človek kdaj postal absolutno razumski gospodar nad tem upornim porodnežem. Da je temu tako, se navaja v dokaz dejstvo, kako se je okoli novembra l. l. raznesla po župniji vest, da so pripeljali v trojiški samostan neko na smrt bolno osebo. Vsak, ki le malo uporablja svoje možgane, bo takoj ugovarjal, češ: nevarno ali celo na smrt bolnih ljudi pač nikamor ne prevažajo. Le, če je še kaj upanja, da ozdrave, jih spravijo v

bolnico. Take bolnice pa še zaenkrat Trojica nima. Pa tudi trojiški samostan ni namenjen za bolnico, kjer bi tuji čakali na smrt ali pa na ozdravljenje. Pa ta vest, ki je popolnoma neutemeljena, še nekaterim ne zadostuje. Raztrosili so novico, da je dotična oseba že v smrtnem boju, da so jo po prevozu sprevideli, da so ji prižgali svečo, ki naj bi ji svetila preko temnega praga smrti v jasno večnost. In še mnogo drugih govoric kar dežuje. No, oseba, ki je že dalje časa ni pri Sv. Trojici, naenkrat umira v trojiškem samostanu. V kakšno smešnost zablodi človek, ki noče trezno uporabljati svojih možgan, vda pa se slepemu gonu svojega jezika! Vest o mrtvaški sveči bi se dala takole razložiti: Mogoče se je kakšni butici, ki ima posebno »skrb in sočutje do bolnikov«, sanjalo. V svojih mučnih sanjah je gledala vsega izčrpanega bolnika, kako umira in še v zadnjem hipu pridrvi rešilni avto ter odloži v trojiškem samostanu z življenjem in smrtjo se borečega človeka. Vse to se godi ponoči in v temi je treba luči, sicer bi se lahko zgodilo, da bi prevozniki, ki samostanskega poslopja ne poznajo, zanesli »na smrt bolno osebo« kam v kuhinjo, klet ali pa celo na podstrešje. Luč so morali imeti! Ko se taka sanjava butica zbudi, hitro naobrbe svoje grozne sanje na kako osebo ter jo obsodi na smrt. Iz navadne petrolejke pa, ki jo še rabimo v krajih, kjer ni elektrike, se v glavicu z bujno domišljijo poraja grozna misel na mrtvaško svečo ter jo potisne v roke osebi, ki ji je v sanjah blodila po trdni glavi. Sanje so velika reč, enakovredne resničnemu dejstvu in jih je treba obesiti na veliki zvon, ter raztrobiti kot dovršen čin. — To je samo drobec od onih vest, ki se trosijo z mrzlično naglico po trojiški fari. Oseba, ki služi kot predmet tolikemu poslu nekaterih »za opravljanje vnetih oseb«, prosí, naj se s temi praznimi govoricami enkrat za vselej preneha. Če že nimajo toliko sočutja do bolne osebe, potem naj vsaj prihranijo nepotrebne skrbi bitjema, ki s trpečo osebo najbolj čutita.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Tik pred Božičem se je za vedno poslovila od nas Liza Pulko, kmetica-užitkarica-vdova v Sv. Lovrencu, stara 58 let. Bila je sestra blagopokojnega g. dekana Martina Medveda, ki je bil uprav dva meseca pred njo pokopan v Laporju. — Dne 10. t. m. smo spremili v cerkev in

Da niso bili obiski Godrnje v Veržeju pri Ropoševih samo kupčijskega ter prijateljskega značaja, ampak so koreninili v globokejših namenih, se je pokazalo hitreje, nego bi bil kdo pričakoval ali mislil.

Jurij je bil zopet v gostih pri »hauptmanovih« čez noč. Drugo jutro je oddirjal na konju, kakor bi ga podil sam zlodej. Pri galopu skozi trg je psoval vsem prokletim Veržejcem očete in majke. Celo gnezdo ga bo pomnilo dolga leta! Jurjeve kletvice so si tolmačili Veržejci v tem smislu, da si je osmodil preveč zaljubljenega mustače pri Vidi, čeravno bi ga bila videla stara dva rada kot zeta in združitelja premoženja na obeh straneh Mure.

Poleg očeta in matere je zvedel iz Vidinih ust še Franc, da jo je poprosil ogrski mustačar ono jutro resno za spremstvo na življenski poti, ko je že imel zagotovilo iz ust staršev. Ona — Vida — mu je povedala na kratko, da nikoli, ker je že oddana in ji je obljuba svetost!

Še cigan stari Marko Brajdič je zvedel za Jurjevo zavrnitev. Stopil je k očetu Karlu in mu zašepetal na uho, da je ravnala Vida prav. Zapaljeni

Oger je tolovajski glavar, mohamedanski babjek in spada že davno na najvišje vislice in nikakor ne kot zakonski mož ob stran krščanske Veržejke! Za pohvalo lastne hčerke je sunil gospodar Ropoša cigana, da je padel na zobe. Na tleh ležečega je brcal in bruhal vanj vse vraže in hudiče, ki so preslepili po ciganski coprniji njegovo edinko, da bo rajši kmetica nego graščakinja!

Opsovani, obrčani in s hudobci vred na dno pekla pregnani Marko Brajdič se je zmuzal previdno po vseh štirih iz Ropoševskega dvorišča. Zunaj na cesti se je šele upal postaviti na noge. Ciganske besede je streljal na glas proti nebu, tolkel z ного ob tla, pljuval na levo ter desno, grozil s pestjo proti Ropoševini in se zaklinjal ob koncu trga v slovenščini, da ga bo že pomnil kmetavzarski rovtar Ropoša! Hotel mu je oteži iz roparskih krempljev otroka; prejel je mesto hvaležnosti s kletvicami spremljane brce!

(Dalje sledi.)

Sirite „Slov. gospodarja“!

otiračem in opremljena na vsakem koncu s »franzami«. Brisačo so uporabili kot ogrinjalo za mrtvaško žaro, ki je bila zapečatenata ter napolnjena z balzomom iz kafe. Balzami je povzročil, da tkani na ni razpadla in se je ohranila do danes. V tem posebnem slučaju je vsebovala žara preostanke človeških kosti, katere so zbrali po sežganju mrliča. Navada balzamiranja trupla je bila v starem Rimu zelo redka. Zakaj so napolnili žaro, v kateri so bili koščeki kosti, še z balzomom, je nepojasnjeno. Dragoceno najdnino so oddali v muzej za starinoslovje v Rimu na ogled.